

HARLEQUIN

Sjokolade roman

*Prunt
piirialatt*

BLYTHE GIFFORD

Blythe Gifford
His Border Bride
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Wendy B. Gifford
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02252413
ISBN 978-9949-25-330-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

See raamat esindab minu jaoks piiri ületamist. Esimest korda olen viinud tegevuse üle piiri Šotimaale. Kirjutades oli üheks mu proovikiviks Kris Kristoffersoni vana laul „Piiriala lord“. Selle kaeblik lüürika jutustab mehest, kes valmistub piiri ületama niihästi sõna otseses tähenduses kui ka kujundlikult. See tundub mu kangelase täiuslikult kokku võtvat – mees, kes hoolib vähe reeglitest, piiridest ja teiste arvamusest. Mis laadi naine oleks sobiv paariline sellisele mehele? Naine, kes on elanud oma elu kõigi nende ettekirjutuste järgi. Loodan, et naudite nende lugu.

Meie kõigi vanematele ja nende saladustele.

Tänuavaldused

Tänan Jody Allenit ja Šoti romaanikirjanike gruppi, kes aitasid uustulnuka üle piiri selle põhjaküljele, ning röövlindude keskuse personali Charlestonis, Lõuna-Carolinast, kes aitas mul mõista pistrikke.

(Kõik vead mõlemal rindel on minu omad.)

Esimene peatükk

Haddington, Šotimaa – veebruar 1356

Pärast kümmet eemalolekuaastat oli ta koju tulnud.

Sõda oli tulnud temaga kaasa.

Külm ja röske udu tumestas veebruaripäeva hääbuvad valgust ja roomas ümber kirikunurkade nende ees. Tema rõngasturvistiku raudlülid panid ta kaela külmetama ja Inglise rüütlid ta kõrval värisesid oma ratsudel.

Talv polnud mingi aeg sõdimiseks.

Gavin Fitzjohn vaatas oma onu kuningas Edwardi poole, kes oli kui uhke lõvi oma vahvuse tipul. Rohkem kui kaksikümne aastat tagasi juhtis see kuningas inglasi samasugusel rünnakul Šotimaale.

Tookord oli kuninga vend maha jätnud vallaspoja šotlannast emale.

Täna ratsutas see poeg, Gavin, oma onu kõrval, just nagu ta oli teinud kogu viimase aasta Prantsusmaal. Seal olid nad ainsagi süümepeinata külvanud kaost ühtmoodi nii sõdurite kui külaelanike hulgas, kuni vere ja suitsu lõhn hakkas tema unenägusid küllastama. Kuid ta oli teinud seda sellepärast, et oli sõdiv rüütel.

Nüüd eeldas kuningas, et Fitzjohn kuulub täielikult talle.

Kuid see polnud Prantsusmaa. Nüüd oli Edward toonud kõrvetatud maa koju. Kahe nädala jooksul sellest ajast peale, kui nad Berwicki tagasi olid võtnud, oli tema sõjavägi mõõkadega raiunud ja maha põletanud isegi selle vähese, mille taganev šotlaste armee püsti oli jätnud.

Gavini hobune niheles rahutult. Kirikus jumalateenistusel laulis koor ja läbi akende kumas valgus kui kutsuv lamp, hele ja armas nagu iga kirik, mida ta siinpool Kanalit oli näinud.

Külaelanikud kõssitasid oma vaimse kodu ees, ebakindlad, mis on tulemas. Gavin jälgis rahvasumma serval seisvat meest, kelle silmad olid suletud ja huuled liikusid palves.

Mehe silmad avanesid ja kohtasid Gavini pilku.

Hirm. Piisavalt tugev, et seda maitsta.

Gavini magu mässas. Ta oli tapmisest surmani tüdinud.

Kilbikandja jooksis kuninga juurde, kandes tõrvikut. Tumenevas videvikus heitsid vilkuvad leegid ebamaist valgust ja varje üle poripritsmetes ülekuubede ja turistike.

Ta vaatas onu poole. Enam ei tule mingeid heasoovlikke sõnu, mõtles ta.

Edwardi nägu valdas viha, mitte halastus. Šotlased olid pidanud rahuläbirääkimisi ainult selleks, et sõjaks valmistumiseks aega võita. Seega, kui lord Douglas lõpuks inglaste rahupakkumise tagasi lükkas, töötas Edward korraldada neile sõja, mida nad tahtsid.

Kuningas viipas kilbikandjat minema Gavini poole.

„Võta tõrvik,“ käskis ta. Tuli vilkus nende vahel nagu saatanaleegid. Ta osutas kiriku suunas. „Põleta see maha.“

Kilbikandja torkas tõrviku Gavini väljasirutatud kätte. Ta võttis selle, nagu oli teinud palju kordi varem, kuid tema haare oli ebakindel ja tulelont värises. Või oli see lihtsalt väreleval valguse trikk?

Külaelanike ettevaatlikud pilgud nihkusid temalt kirikule. Mis nendega juhtub, kui nad kaotavad oma sideme Jumalaga?

Kiriku kiviseintelt pörkas tagasi väikelapse nutt.

Gavin lükkas tõrviku kilbikandja poole, püüdes tuld tagasi anda.

„Mida sa ootad?“ möirgas Edward, vabastades kogu frustratsiooni luhtunud sõjakäigu üle. Tormid olid ta laevu uputanud. Polnud uusi varusid ja üle ei jäänud midagi muud kui taganemine. Ta oli kavatsenud jätta hävingu enda seljataha.

„Jäta see. Nad ei sõdinud meiega kunagi.“

„Nad jätsid omaenese maad harimata, nii et meil pole kariloomi süüa ega õlut juua.“

Edwardi rüütlid porisesid nõusolevalt. Näljased kohud tegid sõdalased kurjaks.

Gavin viis pilgu tõrvikult kirikule. Kiviseinad polnud mingi kaitse. Ta teadis seda. Ta oli süüdanud suuri ja väikesi Picardiast kuni Artois'ni. Kuulnud tulest haaratud katuse praginat, näinud talade raksatamist põrandale ja puitaltarite süttimist, tundnud kuumust kõrvetamas oma rinda läbi rinnaplaadi. Tulesädemed põletasid augud tema turvistikku katva mantli kuldsetesse lõvidesse ja liiliatesse.

Kuid see oli teistsugune ja oli olnud alates hetkest, kui nad ületasid piiri. Ta oli sisse hinganud mulla tuttavat lõhna, tundnud mäeküngaste kerget kallakut tõusmas oma täku kapjade all, vaadanud üles taeva pidevasse halli udusse. Ja ta teadis.

Ükskõik kui kaua ta oli ära olnud, kus või kellega, see oli kodu.

„Mis viga on, Fitzjohn?“ hüüdis kuningas. „Kas su šoti hoora veri hoiab sind tagasi, poiss?“

Tema ema polnud mingi hoor. Kuid kuningas polnud Gavini isale tema pattu kunagi andestanud, isegi pärast ta surma. „Selleks pole mingit põhjust,“ vastas Gavin. „See rahvas ei võitle enam meiega.“

„Su isa oleks seda teinud!“

Ta isa oli teinud halvematki.

Kuid Gavin ei suutnud enam.

Ta pillas tõrviku maha ja kuulis selle sisinat, kui see ligast maapinda tabas. Seejärel tõmbas ta seljast punasinikuldse mantli, mis kandis ta isa vappe, ja hoidis seda puristavate leekide kohal, kuni see lõõmas.

„Mu isa oleks võinud seda teha. Kuid mina mitte.“

Ta haaras ratsmed ja keeras oma hobuse kõrvale, et üksinda pimedusse ratsutada.

Ta polnud selline mees, nagu ta isa oli olnud.

Või nii ta palvetas.

Mõni nädal hiljem Cheviot Hillsis

Pistrik kõndis sel hommikul õrrel ja nokkis oma kitsaid nahkrihmu, närviline isegi pärast seda, kui Clare

kapuutsi üle ta pea libistas, et silmi kinni katta. Imelik. Tavaliselt ei kartnud ta midagi, kui ta midagi ei näinud.

„Mis viga, Pisike?“ kudrutas Clare, kui ta ukse sulges ja pistrikukasvatatajale viipas, et ta eemale läheks. Ta teeskles, et linnud olid osa tema kohustustest Carri kantsi emandana, kuigi pistrikukasvatataja oli hästi tasustatud, et nende pidevate vajaduste eest hoolitseda. Ta eelistas lihtsalt seda ise teha, eriti selle pistriku puhul. „Kas sa ei tahagi hommikust lendu teha?“

Clare silitas triibulisi sulgi linnu rinnal, rääkides mõtetusi, kuni Pisike ta hääle ära tundis ja tiivad liikumatuks jättis. Clare sirutas välja maiuspala ja lind nokkis selle ta sõrmede vahelt.

„Sa rikud selle linnu ära, emand Clare,“ ütles vana pistrikukasvatataja. Mehe hallisegused kulmud tõmbusid peaaegu kokku, kui ta otsmikku kortsutas. „Ta ei pea jahti, kui ta ei ole näljane.“

„Seda polnud rohkem kui raasuke.“ Tõesem oli altkäemaks, miski, millega end uskuma panna, et lind hoolis temast ja mitte ainult toidust, mida ta tõi.

Ta kontrollis veendumaks, ega peenikesed nahkrihmad pistriku küünistel lahti pole tulnud. „Ma arvan, et talle teeb head, kui ta saab aeg-ajalt ühe maiuspala.“

Neil raputas pead. „Sa ei arva nii, kui sa ta kaotad. Kui ta iganes avastab, et saab oma kõhu täis süüa ilma meie abita, ei tule ta enam su rusikale tagasi.“

Pistrikukasvatataja oli sedasama talle aastaid toonitanud. Kuid välja arvatud see väike üleastumine, oli Clare õppinud kõiki reegleid ja järginud neist iga viimast kui üht, kui ta Pisikest treenis.

Ta tõmbas paksu nahkkinda kätte ja sirutas vasaku käe välja. Lind hüppas ta randmele ja Clare ruttas tallist välja kantsiõuele, kus noor Angus teda ootas.

Paaž, kilbikandjaea künnisel, oli maha jäetud, kui Clare'i isa viis enamiku meestest sõtta, seega tundis ta end kantsi jäetud naiste kaitsjana.

„Too mu hobune ja koer, Angus.“

Poiss kõhkles. „Sa ei tohiks üksinda välja minna, emand Clare.“

Clare teadis seda, kuid oli valinud Anguse just sellepärast, et poiss ei saaks talle ära öelda. „Nii lind kui mina vajame treeningut. Ja mu isa saatis sõna. Ta tuleb varsti koju. Inglased on nüüdseks poolel teel Carlisle'i.“

Tõtt-öelda võisid inglased olla nii lähedal kui Melrose, kuid Clare oli tüdinud end peitmast, tüdinud talvest, tüdinud sellest, et on suletud puuri nagu linnud. Pealegi pakkusid nende piirikantsi ümbritsevad metsikud mäed niisama palju kaitset kui armee. Mõned nimetasid seda määratuks kõnnumaaks. Mitte keegi ei tuleks siia, juhul kui ta ei tahaks tsiviliseeritud maailma eest põgeneda.

Angus tõi ta jahikoera ja hobuse ning hoidis pistriku, kuni Clare hobuse selga hüppas. Seejärel istudes uhkelt oma ponil, ratsutas ta Clare'i kõrval. Kui nad lahkusid kantsimüüride varjust, tõmbas Clare esimest korda sügavalt hinge ja vaatas üles sinisesse pilvitusse taevasse. Nad polnud seda mitu kuud selliselt näinud.

„Clare! Oota!“